

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uwzględnienie odwołania i częściowe uchylene zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 2 sentencji i pkt 12-13, 24, 55-57, 123-135, 157-165 uzasadnienia wyroku;
- w konsekwencji zasądzenie od pozwanej odszkodowania na rzecz C. De Nicoli za poniesione szkody zgodnie z żądaniem skargi w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 lipca 2016 r. oddalającego skargę wnoszącego odwołanie, mającą na celu w istocie, po pierwsze, stwierdzenie nieważności odmownej decyzji z dnia 4 grudnia 2014 r. dotyczącej refundacji niektórych kosztów leczenia, a po drugie, zasądzenie od pozwanej i Unii Europejskiej odszkodowania z tytułu poniesionych szkód.

Na poparcie odwołania wnoszący je kwestionuje wnioski na temat naukowo uwodnionej wartości terapii laserowej, zawarte w zaskarżonym wyroku.

Wnoszący odwołanie utrzymuje ponadto, że w niniejszym przypadku spełnione są przesłanki zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia.

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2016 r. – Digital Rights Ireland/Komisja

(Sprawa T-670/16)

(2016/C 410/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Digital Rights Ireland Ltd (Bennettsbridge, Irlandia) (przedstawiciel: E. McGarr, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna;
- stwierdzenie, że w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/1250 z dnia 12 lipca 2016 r. przyjętej na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie adekwatności ochrony zapewnianej przez Tarczę Prywatności UE-USA instytucja ta dopuściła się oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim stwierdziła, że w USA występuje odpowiedni stopień ochrony danych osobowych, zgodny z dyrektywą 95/46/WE ⁽¹⁾;
- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja jest nieważna oraz stwierdzenie jej nieważności w odniesieniu do adekwatności ochrony zapewnianej przez Tarczę Prywatności UE-USA;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja nie jest zgodna z art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46, rozpatrywanym w świetle art. 7, 8 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja nie jest zgodna z art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46, rozpatrywanym w świetle art. 7, 8 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-362/14, Schrems.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zawarte w załącznikach I, III – VII zaskarżonej decyzji „zasady ochrony prywatności” lub oficjalne „oświadczenia i zobowiązania” (USA) nie stanowią „międzynarodowych zobowiązań” w rozumieniu art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że postanowienia Foreign Intelligence Surveillance Act (FISA) of 1978 Amendments Act of 2008 (ustawy z 2008 r. zmieniającej ustawę o kontroli wywiadu z 1978 r., zwanej dalej „ustawą z 2008 r. zmieniającą FISA”) stanowią unormowania zezwalające organom władzy publicznej na dostęp na ogólnych zasadach do treści komunikatów łączności elektronicznej, a zatem nie są zgodne z art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że postanowienia ustawy z 2008 r. zmieniającej FISA stanowią unormowania zezwalające organom władzy publicznej na tajny dostęp na ogólnych zasadach do treści komunikatów łączności elektronicznej, a zatem nie są zgodne z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że ze względu na brak pełnej transpozycji przepisów dyrektywy 95/46 (konkretnie art. 28 ust. 3) zaskarżona decyzja wydaje się nie zapewniać w sposób odpowiedni pełnych gwarancji praw obywateli Unii Europejskiej wynikających z prawa Unii, a odnoszących się do przekazywania ich danych Stanom Zjednoczonym Ameryki.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z art. 7 i 8 oraz z art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest nieważna – w zakresie, w jakim zezwała na nieograniczony dostęp organów ścigania do komunikatów łączności elektronicznej albo posiłkowo, nie zapewnia ochrony przed nieograniczonym dostępem organów ścigania do komunikatów łączności elektronicznej – gdyż narusza prawo do prywatności, ochronę danych, wolność wypowiedzi oraz wolność zgromadzania się i stowarzyszania się zagwarantowane przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej oraz przez ogólne zasady prawa UE.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja pozbawia jednostkę prawa do skutecznego środka prawnego oraz prawa do dobrej administracji – co jest sprzeczne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i z ogólnymi zasadami prawa UE –w zakresie, w jakim zezwała na nieograniczony dostęp zagranicznych organów ścigania do komunikatów łączności elektronicznej, albo posiłkowo nie zapewnia ochrony przed nieograniczonym dostępem zagranicznych organów ścigania do komunikatów łączności elektronicznej i nie zapewnia obywatelom UE, do których danych osobowych uzyskano dostęp, wystarczających środków zaskarżenia.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że z powodu braku pełnej transpozycji praw przewidzianych w dyrektywie 95/46 (konkretnie praw przewidzianych w art. 14 i 15), zaskarżona decyzja wydaje się nie zapewniać w sposób odpowiedni pełnych gwarancji praw obywateli Unii Europejskiej wynikających z prawa Unii, a odnoszących się do przekazywania ich danych Stanom Zjednoczonym Ameryki.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, Dz.U. 1995, L 281, s. 31.

Skarga wniesiona w dniu 21 września 2016 r. – C=Holdings/EUIPO – Trademakers (C=commodore)

(Sprawa T-672/16)

(2016/C 410/38)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: C=Holdings BV (Oldenzaal, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. Maeyaert i K. Neefs)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Trademakers NV (Antwerpia, Belgia)